

II Cz 391/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Mokras

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2014 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zadośćuczynienie

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Jarocinie VI Zamiejskowy Wydział Cywilny siedzibą w P.

z dnia 15 kwietnia 2014 r. sygn. akt VI C 1196/13

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Jarocinie VI Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w P. oddalił wniosek powódki o zwolnienie od kosztów sądowych.

W uzasadnieniu podał, że występując do sądu powódka winna liczyć się z kosztami z tym związanymi i gromadzić potrzebne środki dochodów na ten cel a nadto podniósł, że inne zobowiązania powódki ponad kosztami utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny nie mogą wyprzedzać zobowiązania z tytułu poniesienia kosztów sądowych a jej sytuacja materialna i rodzinna nie uzasadnia wniosku o zwolnienie jej od kosztów sądowych.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła powódka domagając się jego zmiany i zwolnienia ich od kosztów sądowych w całości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Zwolnienia od kosztów sądowych, zgodnie z art. 102 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) może się domagać osoba fizyczna, która złożyła oświadczenie, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

Za zasadne należy uznać stanowisko sądu pierwszej instancji, że w przedmiotowej sprawie powódka, winna liczyć się z kosztami związanymi z wniesieniem sprawy do sądu i gromadzić na ten cel potrzebne środki.

Podkreślenia wymaga okoliczność, że instytucja zwolnienia od kosztów sądowych stanowi w istocie pomoc państwa dla osób, które z uwagi na ich trudną sytuację materialną nie mogą uiścić kosztów bez wywołania uszczerbku w koniecznych kosztach utrzymania dla siebie i rodziny. Ubiegający się o taką pomoc, jak była mowa wyżej, winien więc w każdym wypadku poczynić oszczędności we własnych wydatkach, do granic zabezpieczenia koniecznych kosztów utrzymania siebie i rodziny. Dopiero gdyby poczynione w ten sposób oszczędności okazały się niewystarczające – może zwrócić się o pomoc państwa (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24.09.1984 r. II CZ 104/84, Lex 8623). Ponadto, jak wskazał Sąd Najwyższy, dla wydatków związanych z prowadzeniem procesu strona powinna znaleźć pokrycie w swych dochodach przez odpowiednie ograniczenie innych wydatków nie będących niezbędnymi dla utrzymania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24.07.1980 r. I CZ 99/80, Lex 8257). Opłaty sądowe stanowią rodzaj danin publicznych. Zwolnienie od ponoszenia tego rodzaju danin stanowi odstępstwo od konstytucyjnego obowiązku ich powszechnego i równego ponoszenia. Zwolnienia mogą więc być stosowane w sytuacjach wyjątkowych. (por. postanowienie S.N. z dnia 19.03.2010 r. II PZ 34/09 Lex 603836). Jak zasadnie podniósł sąd pierwszej instancji, nie ma żadnych podstaw do przyjmowania, że inne zobowiązania takie jak np. konieczność spłaty kredytów lub innych zobowiązań mają pierwszeństwo przed kosztami sądowymi.

W świetle powyższego uznać należy, że zażalenie powódki nie jest uzasadnione i na mocy art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. należało postanowić jak wyżej.